

Rettenetes
a szomorú.

Sejteni,
hogy
az igazság
az marad,
amit
augur-szemekkel
láttunk meg
a hátsó udvar
bokrai közt.

A szomorú igazság az:
hogy a rigófészekben
zúp tojás maradt.

Nem cserreg, rikolt
egy rigó sem védelmére.

Az épp tojánhéj
kékeszöld színű,
sűrűn pontozott.

Sűrűn következnek
az írásjelek akkor is,
ha a konok,
kétségbesett kérdést
nem szabadítja
meg válasz
önmagától.

Ahogy szomorú,
úgy
megjósolható lett
volna,
velünk együtt: következmény,
de csak egy a sok közül...

Kalász Orsolya 27

A KÍGYÓSZÍV,
MELY POST MORTEM
MÉG DOBOG

(Paulus Böhmer)

28 De csak egy a sok közül...

Amit ma megtestesítünk,
lehet, hogy már holnap
az utca túloldalára siet,
ha szembe találja magát velünk.

A kígyószív,
mely post mortem még dobog,
akkor egy kicsit gyorsabban ver...

Épp akkor,
a már végleg másik,
kés hegyével
kipöccinti
a langymeleg
asztallapra
a pohárban
vergődő
darazsat.

Ami van, attól hiábavaló dolog félni,
az, ami bennem van, de nincsen mancsa,
csukott szájjal is csak beszél, beszél, beszél.
Ami van, attól hiabavaló dolog félni,
az, ami bennem van, de nincsen füle,
bicegve, vérezve jött vissza
és kimerülten elaludt.
Nagy veszélyben voltál? Ki bántott?
Mindegy már, túl leszünk ezen is, semmi baj.
Ami van, attól hiábavaló dolog félni.
Az, ami bennem van, de nincsen agyara,
belesüketült a folytonos álmodozásba.
Ami van, attól hiábavaló dolog félni,
Az ami bennem van, de se gyomra, se belei,
se tüdeje, lépe, gégefője, nincsen szerve egy se,
hull, csak hull, mint az eperfa lombja.
Ami van, attól hiábavaló dolog félni,
az, ami bennem van és nincsen szeme,
amíg alszol, enyémmel nézi, figyeli arcod.